

Klussen

Door Peter Heusschen

Blauwe stopcontacten

Wie: Ria Ott en Rob Berger, Brachterbeek

Waar: Mega Praxis Bouwmarkt, Roermond

Klus: renovatie keuken

Beeldend kunstenares Ria Ott is geboren en getogen in De Bilt. Daar waar onze weerberichten vandaan komen. Haar levenspartner Rob Berger werkt op een accountantskantoor en komt uit Utrecht. Tegenwoordig leven beiden in Brachterbeek (Maasbracht) en willen niet meer terug naar de Utrechtse Heuvelrug. Want ze hebben het prima naar hun zin in Midden-Limburg. Alleen die keuken nog in hun witte woning annex atelier/galerie die ze een paar jaar geleden kochten, daar moet nog wat aan gedaan worden.

Ria houdt van kleuren, maar blauw geschilderde stopcontacten vindt ze een beetje veel van het goede. Dat blauw had de vorige eigenaar in een expressieve bui bedacht. Daarom is ze vandaag met Rob in de bouwmarkt. Als je toch gaat klussen waarom dan niet meteen alles aanpakken?

„We gaan ook nog de kastdeurtjes een nieuw kleurtje geven en de wandtegels onder de kastjes vervangen. Ook de muren gaan we sauzen in crème, RAL 9001”, zegt Ria.

Een poos geleden besloten Ria en Rob om niet alleen om een nieuwe relatie aan te gaan, maar ook van omgeving te veranderen. Keken nog even naar een andere streek, ergens in het noorden. Maar Brachterbeek was de beste optie. Er stond een verbouwd woonhuis te koop dat vroeger een timmermans-werkplaats met loods was. Er was een kapsalon in gevestigd. Ria zag

er meteen perspectief in. Een atelier en een galerie in wording. Ook Rob kon zich wel vinden in de locatie. Bovendien zit er een dependance van zijn kantoor in Maastricht. Wat wil een mens nog meer?

De woning is in 1932 gebouwd. In een tijd waarin de kosten van de bouwmaterialen hoger lagen dan het arbeidsloon. „Het is een goed en stevig gebouw huis”, weet Ria. „Een ruime entree en een woonkamer in Z-vorm. De keuken ligt in een andere hoek. In de kapsalon lag een plavuizen vloer. Ideaal voor mijn werk.”

De keuken heeft een kookeiland met kastblokken aan de zijkanten. De kastjes werden oorspronkelijk in een bordeauxrode kleur gespoten. „Niets mis mee”, zegt Ria, „zolang de zon schijnt. Op andere dagen oogt het geheel nogal donker en somber. Dat komt ook door de zwarte aanrechtbladen die in de ‘oude’ keuken gemonteerd zijn. Die werd in 1996 geplaatst.”

Er is al een bedrijf in Heythuysen ingeschakeld om de klus uit te voeren. Want Ria en Rob gaan dat niet zelf doen. „Ik weet van mezelf dat ik in dit soort klusjes niet handig ben”, meent Rob. „Als ik bijvoorbeeld een eerste rij tegeltjes met veel moeite recht heb aangebracht weet ik dat de rest scheef is. Ook als ik apparaten repareer houd ik altijd onderdelen over.”

Verfrissend, deze zelfkennis.

De tuin, omringd met okerachtige Toscaanse muren, hebben Ria en Rob aangekleed met enkele beelden van een kunstenaar uit Grahtham.

Op klusgebied is er nog werk aan de badkamer. „Het is een redelijk grote ruimte”, zegt Ria, „maar met een kleine douche. Dat gaan we veranderen in een inloophouche. Daar hebben we een goede, betrouwbare klusjesman voor.”

Ria Ott en Rob Berger gaan de keuren in hun huis in Brachterbeek aanpakken. Inclusief de blauwe contacten. foto Franco Gori

Gek op GROEN

Ze studeerden beiden cum laude af aan Design Academy Eindhoven. Haar werk kenmerkt zich door kleur en gevoel, hij is van de techniek. Ze vinden elkaar in hun liefde voor detail, eenvoud en de kleur groen. Een gesprek met Nathan Wierink en Tineke Beunders van Ontwerpduo.

door Renske Schriemer

Ze noemen zichzelf ‘een dromer en een wiskundige’, een ontwerpduo dat elkaar precies aanvult. Tineke Beunders (1982) is de dromer, Nathan Wierink (1979) de mathematicus. Toch is de taakverdeling niet zo strikt en wisselen de twee ook wel eens van rol. Hun eindexamenwerk aan de Design Academy Eindhoven bevestigt het beeld. Onder de titel *What it is, it isn't* zet Wierink ons met zijn technische in-

zicht op het verkeerde been. Hij werpt met zijn vernuftig gemaakte houten kast die lijkt te golven en drillen als gelei, vragen op over wat we zien en wat we denken te zien. De kast zelf golft en grilt, alleen wie op een afstandje door het instrument kijkt, dat Wierink er bij maakte, ziet de kast zoals we die gewend zijn: recht en symmetrisch. Daarmee creëerde hij een vreemde wereld, anders dan die we gewend zijn, al is er dankzij het instrument een uitgang naar de ‘normale we-

reld’. In de begeleidende tekst verwijst hij naar een frase uit *Alice in Wonderland*.

Ook het afstudeerwerk van Tineke Beunders verwijst naar een andere wereld, die van haar jeugd, waarin ze zich uren kon vermaken met haar Playmobil, Barbies en poppenhuizen en er als vanzelf een parallel universum leek te ontstaan. *When I was little* is een sprookjesachtige kaptafel, in glanzend groen en met ronde vormen. Haar tweede werk *Marbelous* is een ambachtelijk vervaardigde houten tafel met een knikkerbaan in de poten. Want de gewone wereld kan voor een kind saai zijn, of: een kind ziet overal mogelijkheden. Die kwaliteit, en die manier van kijken, probeert Beunders levendig te houden en toe te passen in haar werk. Hun eindexamenstukken waren gelimiteerde stukken, maar nu ze samen werken in hun eigen ontwerpstudio in een oud Philipsmagazijn in Strijp T willen ze vooral werk maken dat mensen daadwerkelijk kunnen gebruiken. Als ze eenmaal aan tafel zitten in hun

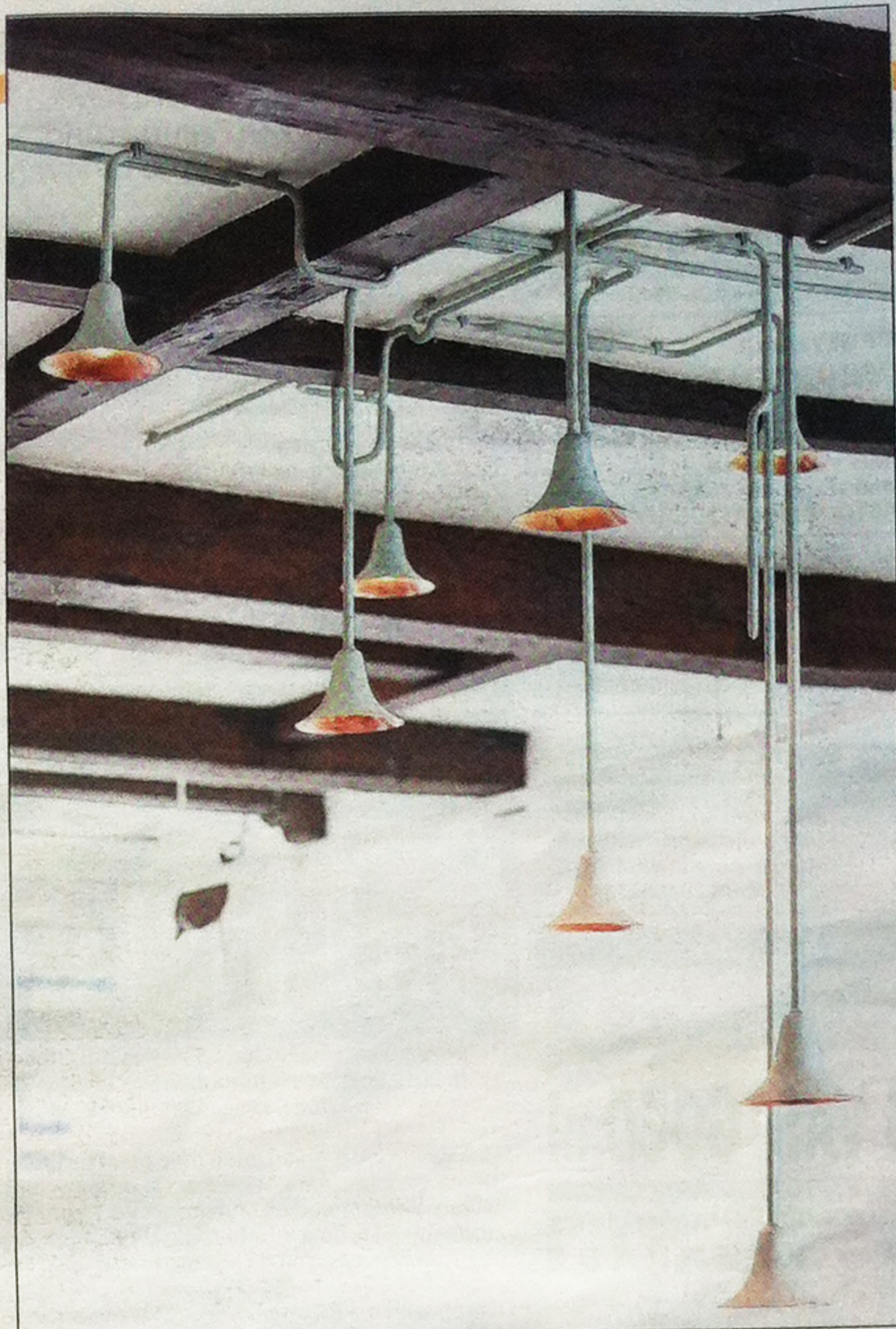
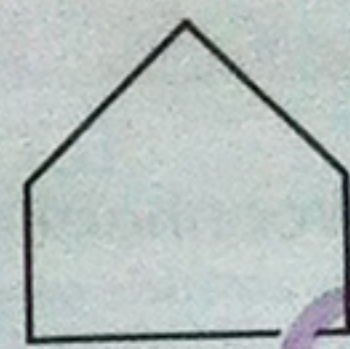

Foto links: Nathan Wierink en Tineke Beunders. foto Lisa Klappe
Foto rechts: Forest Light. foto PR

kantoor, stromen de woorden over tafel, waarbij ze elkaar ook lijken aan te vullen. Als voorbeeld nemen ze twee lampen: Lloop en Light Forest. De eerste was meer een idee van haar, de tweede van hem, maar daarna komt de fusie. Bij Lloop draait het ontwerp om het klosje waarmee het snoer langer of korter wordt gemaakt. Beunders: „Het klosje is het ontwerp in dit geval. Decoratie om de decoratie ligt ons niet. Alle aandacht gaat bij deze lamp naar het klosje en het snoer, dat is de decoratie. De kap is daarom zo eenvoudig en simpel mogelijk, die mag niet de aandacht afleiden. Light Forest is meer een idee van Nathan om een constructie te maken van buizen over de wand met op verschillende punten een lamp, als een kelk. Dat organische en de kleurkeuze, dat is dan wel weer mijn invloed.” Wierink: „Ik vind dat je echt kunt zien dat dit ontwerp door een man en een vrouw is gemaakt. Als ik het alleen had gedaan, was het vast veel industriëler geworden. Dankzij Tineke is het organischer, echt een plant die lijkt te groeien.” Ze vinden elkaar ook in kleur, op zich haar afdeling, maar hij heeft er ook sterke ideeën over. Wierink: „We gebruiken nooit zwart, alleen als een klant heel erg aandringt. Geef ons maar groen, al sinds ik kind ben, is dat mijn lievelingskleur. Groen komt bij ons altijd terug, we kunnen het ook heel goed relateren aan andere kleuren. Groen is voor ons eigenlijk wat voor anderen wit is.” Kleur is geen laatste lik die je toevoegt aan een stuk, vindt Beunders. „Kleur bepaalt

hoe iets is, eruitziet, aanvoelt. Daarmee zit je direct bij de basis.” Nog maar drie jaar zijn ze afgestudeerd, maar hun portfolio is indrukwekkend. Zonder dat ze ermee te koop lopen. Met een prettige zelfverzekerdheid geven ze hun even praktische als poëtische wereld vorm. Met poefjes – en inmiddels ook een bank – voor het merk Pode, uit de Nederlandse Leolux-fabriek, opdrachten voor *Eigen huis & tuin*, de inrichting voor een kledingwinkel en heel veel producten uit eigen werkplaats: tafels, tassen, kandelaars en een schommelstoelwieg. Afgelopen oktober presenteerden ze hun concept in de hal tussen die van hun atelier en de nieuwe studio van Joost & Kiki. Hun ontwerpen vullen een complete huiskamer: lampen, plantentafels, poefs. En een charmant klein ontwerp: de vier Cottage Towns die je in elkaar kunt vouwen en plakken van papier. „Het is eigenlijk ons eerste en enige echt decoratieve ontwerp”, erkent Beunders. „Maar dan wel weer gestileerd, niet gedecoreerd.” Ze droomt van een echte boomhut. „Ik heb een passie voor

boomhutten. Het liefst zou ik zo willen leven. Dat je kijkt naar de boom, en hoe die groeit, en dan begint met bouwen. Dat die boom dwars door je huis loopt. Dat impliceert een spontane manier van bouwen die je in de praktijk moet beleven, die kun je niet vanaf de tekenafel bedenken.” Grenzen zijn er niet in hun ontwerpwereld, dus die boomhut komt er binnenkort wel. Eerst een kleintje, voor hun babydochter Jasmin. En ooit misschien nog wel een grote, om in te wonen. Daarbij laten ze zich graag inspireren door een ander ontwerpduo uit de geschiedenis: de Amerikaanse Charles en Ray Eames. Zij lieten zich ook niet beperken, en maakten net zo goed meubels als huizen, maar ook speelgoed en films. „Zij wisten altijd de beste eigenschappen naar boven te halen in producten en materialen”, legt Wierink uit. „Elk materiaal weten ze tot het uiterste te benutten en altijd blijven ze simpel in hun vormtaal, met een soort van lomphigheid zelfs. Geen tierelantijnen, geen schmuck, maar gewoon logisch.”

2DE HUISJE

Niet elk tweede huisje staat in mondain Monte Carlo of in ongerept Värmland. De meeste staan in eigen tuin. Vandaag aflevering 1 van deze nieuwe rubriek.

Een huisje waar muziek inzit

door Jan van Mullem

Jullie 'tweede huisje' maakt nieuwsgierig naar het eerste.

Marijke Welting: „Het kan je wel bekoren? Fijn! Om je nieuwsgierigheid te voeren: ons eerste huis is ook uit hout opgetrokken, rietgedekt en iets groter. In dezelfde stijl, bouwjaar 1932. Het kan zo maar van jou zijn.”

Waarmee wordt bedoeld...

„Dat het te koop staat (zie: <http://bit.ly/tn6Y1T>). We willen terug naar een dorp. We woonden heel 'vrij', op een boerderij aan het water, maar moesten daar

meer ruimte kreeg. Terug naar Arnhem, de geboorteplaats van zowel mijn man als van mij, leek ons aantrekkelijk. Maar nee, toch niet. Iets kleinschaligers past ons beter.”

Over passen gesproken: hoe paste dit huisje in jullie aanvankelijke droom?

„Perfect. Het maakte het plaatje af. De vorige bewoner, die het huisje maakte met materiaal afkomstig van een bouwmerkje in Park Sonsbeek in Arnhem, gebruikte het als expositieruimte voor zijn schilderijen. Mijn man is een groot muzikkliefhebber, actief en passief. De ruimte is ideaal voor hem. Voor zijn hobby, bedoel ik. In onze boerderij speelde hij piano, nu is hij into accordeon en gitaar. Met die instrumenten kan hij zich hier volledig laten gaan. Dit huisje is zijn domein. Drie uur per dag is hij er te vinden. En ik? Ik houd meer van tv-kijken. In ons 'eerste huis', ja.”

NAMEN Marijke (64) en Robert Welting (65)
BEROEPEN gepensioneerd
WOONPLAATS Arnhem
TWEDE HUISJE sinds 2009
FUNCTIE muziekkamer en logeerkamer

Het 'muziekhuisje' van Marijke en Robert Welting. foto's Hans Broekhuizen/MW

Is dat niet een beetje ongezellig?

„We kunnen ook samen van muziek genieten. In het huisje staat een platenspeler. Een 78-toerenapparaat, zo een die je aanzwengelt. Platen hebben we er ook bij, al is er gisteren één stuk gevallen. Verder staan er een moderne pick-up en een cd-speler. En er ligt een matras. We hebben een zoon die in Parijs woont. Als hij komt, slaapt hij in dit huisje. Dat kan prima, al is er geen cv. Verwarmen doen we met een elektrische kachel. In het voorjaar en in de zomer is dat natuurlijk geen probleem, maar hartje winter is het er kouder.”

Van stevig rock-'n-rollen krijgt een mens het vanzelf warm.

„Ongetwijfeld. Maar je hebt nog niet naar onze leeftijden geïnformeerd. We zijn beiden al halverwege de zestig. En bovendien meer van de heel oude jazz.”

Foto links: What it is, it isn't, van Nathan Wierink.
Foto rechts: Dot, Pause & Shift voor Pode.

